

достоверност постъпателното, постепенно съзряване на поета, това би помогнало да проумеем закономерностите (навярно наложени под собствен естетически диктат) на редуцирания поетов свят. То би помогнало и в по-коректното поставяне на въпроса: какво точно причинява възвеждането на дисконтинуалното, разривното, прекъснатото, а отгук – на неединното, незавършеното, нецялостното в – „класицитет“? Същински парадокс ли е или интерпретаторска заблуда за класически стойностно да се обяви не вписващото се в традицията, а *вписването на традицията*, нейното преломяване и т. н., т.е. не установеният, обездвижен ред, а непременно пре-групираният, префункционализиран ред⁸? Ако разполагаме с постъпателно диахронния и по-„реален“ свят на поета, изследвайки релациите между отделни текстове, ще успеем да изградим, да получим същинските, незаявявани, дълбоко утаени и укрити символи в Яворовата поезия. Това би подкрепило тезата, че символичните образувания у Яворов са наистина образувания, под които са разположени дълбинни структури, че не са спорадични наноси във *втората* поетика, че Яворов трябва да бъде мислен не само като талантлив адепт на чужди естетически влияния или пък като предразположен към точно определени въздействия (на Лермонтов, Бодлер, Маларме, Франсис Жам, Морис Метерлинк⁹), а че в поезията му е закодиран процесът на „вечно възвръщане“, на автоцитиране от особен порядък. Става дума за това, че една и съща логико-семантична единица – моделна позиция, про– или опозиция – е модулирана в пределно различни текстови типове у Яворов. Но тъй като поетът отчетливо демонстрира (най-вече в структурирането на антологията си) именно внезапния срез в своя дискурс или – включването на словото си в различни дискурсивни практики – тази автореминисцентност, не така ярка на фигуративно равнище, трудно може да се заснеме. Това дава основание да твърдим, че процесът на улавяне на реминисценциите в Яворовата лирика е равнозначен на изграждане на